

den egentlig fast normerede Gage som bedre, som mere fordeelagtig for Embedsstanden end den Erstatning, som er tillagt for Naturalhydelser. Jeg har aldeles ikke Noget imod, at det fra det blot theoretiske Standpunkt, naar man ikke tager Hensyn til, hvad Erfaringen tidligere har vist, kunde synes, at det er det samme, enten en Mand er tillagt 300 Rbd. som et personligt Tillæg eller som Erstatning for bortfalden Naturalydelse, og forsaavidt er Udvalgets Indstilling ogsaa virkelig begrundet; men der har virkelig hidtil været gjort Forskjel i saa Henseende. Jeg maa aldeles henstille til Thingets egen Bestemmelse, hvorvidt man ifølge de tidligere Forestillinger om Erstatning for slige Naturalydelser vil betragte disse som selve Naturalydelserne, eller om man vil betragte dem lige med Gage og hvad dermed staaer i Forbindelse. Der staaer dernæst tilbage at omhandle de forskjellige Forslag, som under Nr. 7, 8 og 10 ere fremsatte til Redfættelse af det høieste Besøb, som en Pension skulde kunne andrage. Det er vistnok en meget omstændlig Sag for Regjeringens Medlemmer, der selv ere Embedsmænd, i saa Henseende at tale Embedsstandens Sag. Jeg skal heller ikke gaae dybt ind paa Alt, hvad der i den Anledning kunde lade sig anføre, men jeg troer, at skulde Embedsstanden at bemærke, at man ikke bør vende det som en Bebreidelse mod Embedsstanden i Almindelighed, eller som en Grund til, at Embedsstanden skulde tillægges lavere Pension, end der ellers efter de almindelige Regler kunde tilkomme den, at enkelte Embedsmænd skulde have forsomt deres Embede paa Grund af private Forretninger, hvilket jeg troer hidtil har og fremdeles vil komme til at høre til Undtagelserne, eller at enkelte Embedsmænd skulde, uden at forsømme deres offentlige Forretninger, tillige have private Forretninger. Jeg indseer ikke, med hvilken Joie man stiller den Fordring til en Embedsmand, at hans Tid skulde, i hvilken som helst Stilling han er, uden Hensyn til, hvor høj eller lav Gage han har, i den Grad tilhøre Staten, at det skulde være ham forment, enten at bestyre sine egne private Anliggender, naar han er i Besiddelse af en Eiendom, som fordrer en saadan Bestyrelse, eller at paatage sig Bestyrelsen af Andres An-

liggender. Saalænge man ikke kan paavise, at Statens Tjeneste har lidt noget derved, saalænge troer jeg ogsaa, at man er uberettiget til at bebreide den enkelte Embedsmand det, og, selv om man kan paavise, at den enkelte Embedsmand i saa Henseende fortjente Bebreidelse, saa er man i høieste Grad uberettiget til at vende en saadan Bebreidelse mod hele Embedsstanden (Hør!). Der kan vistnok være forskjellige Meninger om 1600, 2400, 2500 Rbd. eller hvilket Besøb, der er tilstrækkelig for en Embedsmand; men vi maa vel erindre, at her ikke er Spørgsmaal om nu først at bevilge Embedsstanden en Udgang til en Pension, som den ikke hidtil har havt, men her er Spørgsmaal om at indskrænke det Bestaaende. Lader os vel erindre dette. Forkaste vi det nærværende Lovforslag, saa have vi ikke dermed betaget Embedsstanden Pensjonsret, derfor have vi ikke stillet den en mindre Pension i Udsigt end den nærværende; thi ved de midlertidige Bestemmelser i Grundloven ere de hidtil gjældende Regler ophviiede til Lov, og den Udgang, som Embedsmænd inden Grundlovens Emanation havde til, som en Raade af den souveraine Konge at faae Pension, den er ved Grundlovens midlertidige Bestemmelse ophviied til en Ret, og altsaa handles her ikke mere om, hvad man blot fra det theoretiske Standpunkt kunde finde rigtigt at bevilge Embedsmænd, man maa ogsaa tage Hensyn til, hvorledes Forholdet hidtil har været, og om det, som er forestaaet deels af Regjeringen, deels af Udvalget, ikke vil være billigere for Statskassen end hidtil. Jeg deler saavel som nogen Anden Sympathien for, at Indtagter og Udgifter skulle stemme overeens, og jeg vil saa gjerne som Nogen bidrage til Statsgjældens Afbetaling, men jeg maa bestemt erklære mig imod, at det skal være Embedsstanden alene, som skal lide derunder. Jeg troer, at, hvad Bidragene til Krigsskatten angaaer, har Embedsstanden maattet yde sin Skjerv dertil, saa vel som nogen af Statens Borgere, og, forsaavidt man kan have fundet at Embedsstanden, navnlig de lavere lønnede Embedsmænd, havde betalt for lidet ved den forrige Krigsskatsanordning, troer jeg, man har ændret dette ved den nærværende Krigsskatslov. At den høieste Pen-